

Коли я вперше зустрів Лі Меллона

Я зустрів Лі Меллона п'ять років тому в Сан-Франциско. Була весна. Він щойно повернувся авто-стопом із Біг-Сура. Багатий педик підібрав його на дорозі й підкинув Лі Меллона на своєму спортивному авто. Багатий педик запропонував Лі Меллону десять доларів, щоб той вчинив акт оральної наруги.

Лі Меллон сказав «гаразд», і вони зупинилися в безлюдній місцині, від якої поодинокі дерева тягнулися до гір, зливаючись на своєму шляху з лісом на видноколі, і потім вже гуртом дерлися на гірські вершини.

— Після Вас, — сказав Лі Меллон, і вони по-далися в затінок, багатий педик йшов попереду. Лі Меллон підняв камінь і хряцнув ним багатого педика по голові.

— Ай, — зойкнув багатий педик і впав на землю. Було боляче, і багатий педик почав благодіяти його помилувати.

— Змилуйся! Змилуйся! Я лише самотній, маленький багатий педик, який захотів трохи розважитись. Я ніколи нікому нічого не зробив.

— Годі скиглити, — сказав Лі Меллон. — Віддай мені всі свої гроші та ключі від машини. Більш мені від тебе нічого не треба, багатий педик.

Багатий педик віддав Лі Меллону 235 доларів та ключі від машини, а ще свій годинник.

Лі Меллон нічого не казав про годинник багатого педика, та враховуючи, що в нього на носі був день народження — йому мало виповнитися двадцять три, — Лі Меллон взяв годинника й поклав собі до кишені.

Для багатого педика це були найкращі хвилини його життя. Високий, молодий, красивий, відчайдушний беззубий грабіжник забирає усі його гроші, його машину і його годинник.

Буде про що розповісти своїм багатим друзям-педикам. Він зможе показати гулю на голові, а також місце, де колись був його годинник.

Багатий педик торкнувся гулі на голові. Вона наростала, наче тісто. Багатий педик сподівався, що гуля ще довго не сходитиме.

— Я пішов, — сказав Лі Меллон. — А ти сиди, де сидиш, до завтрашнього ранку. Якщо поворухнешся бодай на дюйм, я повернуся і переїду тебе кілька разів своїм авто. Я відчайдух, і над усе на цьому світі мені до вподоби чавити машиною багатих педиків.

— Я не поворухнуся до завтрашнього ранку, — сказав багатий педик. Йому це видавалося логічним. Зрештою, Лі Меллон й справді скидався на доволі серйозного хлопця, попри його привабливу зовнішність.

— Не поворухнуся ні на дюйм, — пообіцяв багатий педик.

— Ось це хороший багатий педик, — вдоволено мовив Лі Меллон. Зрештою він полишив ту машину в Монтереї й доїхав до Сан-Франциско на автобусі.

Коли я вперше зустрів цього молодого розбишаку, він уже четвертий день пропивав конфісковані кошти. Він купив пляшку віскі, і ми подалися у бічну вуличку, щоб її впорати. Так у Сан-Франциско заведено.

Ми з Лі Меллоном теревенили без упину й одразу ж стали хорошими друзями. Він сказав, що шукає помешкання. У нього лишалося ще трохи грошей багатого педика.

Я сказав, що під мансардою, яку я займаю в будинку на Лівенворт-стрит, здається вільна кімната, й Лі Меллон пробубонів: «Здоров був, сусіде».

Лі Меллон знав, що багатий педик у жодному разі не піде в поліцію.

— Багатий педик, мабуть, і досі сидить там в Біг-Сурі, — сказав Лі Меллон. — Хоч би з голоду не помер.

Август Меллон, АКШ *

Коли я вперше зустрів Лі Меллона, ніч витікала із кожною священною краплею віскі. З настанням світанку ми опинилися на Ембаркадеро, йшов дощ. В усьому були винні чайки — увесь цей сірий вереск, що замайорів, мов стяги, з першими променями світла. На обрії виднівся корабель, який прямував у якусь далечінь. Корабель був норвезький.

Мабуть, повертався до Норвегії і, виконуючи міжнародну торгову угоду, віз шкури 163-х канатних трамваїв. Ох, торгівля: одна країна обмінюється товарами з іншою, точнісінько як у молодшій школі. Дощовий весняний ранок в Осло обміняли на 163 шкури канатних трамваїв із Сан-Франциско.

* Армія Конфедеративних Штатів.